ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Βασίλη Μηνακάκη**

Το ΠΑΣΟΚ θύμισε δις την περασμένη εβδομάδα ο ΣΥΡΙΖΑ. Την πρώτη φορά, όταν ο Α. Τσίπρας υιοθετούσε το σύνθημα της Αλλαγής και δήλωνε, στην παρουσίαση της πρότασής του για τη συνταγματική αναθεώρηση: «Να γίνουμε, εμείς οι Έλληνες πολίτες, η Αλλαγή που επιθυμούμε». Τη δεύτερη φορά, όταν το Γραφείο Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ υιοθετούσε το σχιζοφρενικό εύρημα του ΠΑΣΟΚ «άλλο το κόμμα κι άλλο η κυβέρνηση», στρεφόταν εναντίον της κυβέρνησης –ύστερα από την επιχείρηση εκκένωσης των κατειλημμένων κτηρίων στη Θεσσαλονίκη, στο πλαίσιο του «No Border Camp»– και δήλωνε ότι η πρακτική αυτή «δεν έχει καμιά σχέση με τις αξίες της Αριστεράς».

Σωστό! Εύλογο, όμως, και το συναφές ερώτημα: ποια ακριβώς σχέση έχει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ με την Αριστερά και ποια σχέση έχει η πρακτική του ΣΥΡΙΖΑ, ως κόμματος, με τις αξίες της Αριστεράς; Καμία. Ή μάλλον μια: αποτελούν και οι δύο δυσφήμιση της Αριστεράς, εντείνουν την απογοήτευση και τροφοδοτούν το βασικό επιχείρημα του συστήματος και των πολιτικών του στηριγμάτων ότι δεν υπάρχει εναλλακτική λύση. Μα, θα πει κάποιος, η ευαισθησία που επιδεικνύει η κυβέρνηση απέναντι στους 158.000 χαμηλοσυνταξιούχους που έχασαν το ΕΚΑΣ δεν δείχνει κάτι –κάτι που δεν θα το περίμενες από την «κοινωνικά ανάλγητη» ΝΔ; Πράγματι, μεγάλη …ευαισθησία. Χρειάζεται πολλές δόσεις τέτοιας …ευαισθησίας για να αφαιρείς με τα ένα χέρι 200 εκατομμύρια ευρώ και με το άλλο να εμφανίζεσαι μεγάθυμος, επιστρέφοντας το 25% του αφαιρεθέντος ποσού (50 εκατ.) –κι αυτό για φέτος μόνο, μιας και για την επανάληψη της ελεημοσύνης τα επόμενα χρόνια, απλώς «ευελπιστούμε», κατά τον πρωθυπουργό.

Δεν χρησιμοποίησε τυχαία τον όρο «ευελπιστούμε», αντί του «υποσχόμαστε». Είχε, προφανώς, υπόψιν του την κατάσταση των ασφαλιστικών ταμείων, όπου οι ληξιπρόθεσμες οφειλές ξεπερνούν τα 25 δισ. ευρώ. Από αυτές, σε ρύθμιση έχουν ενταχθεί τα 16,6 δισ. ευρώ, και από τι ρυθμισμένες εξυπηρετείται μόνο το 40%. Που σημαίνει …ότι οδηγούμαστε σε νέα αντιασφαλιστικά τερατουργήματα, λίγους μόνο μήνες μετά τον νόμο Κατρούγκαλου. Πρόγευσή τους είναι το μαχαίρι κατά 20-38% στις προσωρινές συντάξεις από το Σεπτέμβρη.

Απτόητοι, πάντως, οι κυβερνητικοί παράγοντες παρουσιάζουν τα ψίχουλα που δίνουν σε αυτούς από τους οποίους έκοψαν το ΕΚΑΣ καθώς και άλλα μέτρα αντίστοιχου «κοινωνικής ευαισθησίας» ως «Νέο Κοινωνικό Κράτος». Μάλιστα, ένα «Νέο Κοινωνικό Κράτος», το οποίο συνοδεύει τη «Νέα Μεταπολίτευση», τη «Νέα Ελλάδα» και το «Νέο Σύνταγμα» που λανσάρει η κυβέρνηση.

Το πόσο «νέα» είναι όλα αυτά δεν αντέχει τον παραμικρό σχολιασμό. Πόσο «νέα», για παράδειγμα, είναι μια συνταγματική αναθεώρηση (όπως αυτή που πρότεινε ο Α. Τσίπρας) η οποία οριοθετείται από το να είναι ο πρωθυπουργός εκλεγμένος βουλευτής και όχι τεχνοκράτης, να έχουν οι βουλευτές μόνο δύο θητείες και να γίνονται κάποια δημοψηφίσματα –όχι όμως για νόμους που αφορούν τα δημοσιονομικά, δηλ. τις δαπάνες για υγεία, παιδεία, συντάξεις κλπ; Κι ακόμη, πόσο «νέα» είναι η Ελλάδα που καταφέρνει να έχει το πολυπόθητο, για τους δανειστές-τοκογλύφους την ΕΕ και το ΔΝΤ, πρωτογενές πλεόνασμα των 2,5 δισ. το πρώτο εξάμηνο του 2016, αλλά πώς: από την αυξημένη (ελέω ΦΠΑ) κατά 1,9 δισ. φορολογία σε σχέση με το 2015 και από την καρατόμηση των δημόσιων δαπανών; Ή μήπως το «νέο» βρίσκεται στο να υιοθετήσουμε στις εργασιακές σχέσεις τις «βέλτιστες πρακτικές, οι οποίες συνάδουν με το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο», όπως δήλωνε ο υπουργός Εργασίας Γ. Κατρούγκαλος;

Αλλά τι ακριβώς σημαίνουν οι «βέλτιστες ευρωπαϊκές πρακτικές»; Μια σαφέστατη εικόνα, που δεν αφήνει περιθώρια παρανόησης, έδωσε την εβδομάδα που πέρασε ο πρωθυπουργός της Ιταλίας Ματέο Ρέντσι: Τον είδαμε, από τη μια, να επιστρατεύει τα συνταξιοδοτικά ταμεία για να αγοράσουν «κόκκινα δάνεια» της Monte dei Paschi και να διασωθεί η υπό κατάρρευση ιταλική τράπεζα και, από την άλλη, να έχει στα σκαριά αλλαγές που αίρουν τη μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων, με πολιορκητικό κριό την «αξιολόγηση» και ενδιάμεσο σκαλοπάτι τη διαθεσιμότητα όσων θα κριθούν υπεράριθμοι (οι οποίοι πριν απολυθούν θα αμείβονται με το 80% του μισθού τους –θυμίζει μήπως αυτό τους διαθέσιμους του ελληνικού δημοσίου);

Όλα, λοιπόν, δείχνουν ότι το φθινόπωρο θα είναι πολύ πιο θερμό απ’ ότι το καλοκαίρι. Πιο θερμό και πιο εκρηκτικό. Το εργατικό κίνημα, η επαναστατική Αριστερά, οι κομμουνιστικές δυνάμεις οφείλουν να προετοιμαστούν γι’ αυτές τις κοινωνικές και πολιτικές αναμετρήσεις που ωριμάζουν. Η ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος και της επαναστατικής Αριστεράς και η μεγάλη υπόθεση της κομμουνιστικής απελευθέρωσης φαντάζουν περισσότερο επίκαιρες, αναγκαίες και ώριμες από κάθε άλλη στιγμή.

Πηγή: ΠΡΙΝ